

De la neliniște la pace

Jacqueline Kassar

Patruzeci și cinci de ani din viață i-am petrecut ca romano-catolică, iar douăzeci și doi dintre ei într-o mănăstire consacrată adorării, reparației* și suferinței. Mă gîndeam că vocația unei călugărițe era aceea de a fi o salvatoare în miniatură a lumii, asemenea lui Iesus Cristos.

Decizia mea de a intra la mănăstire

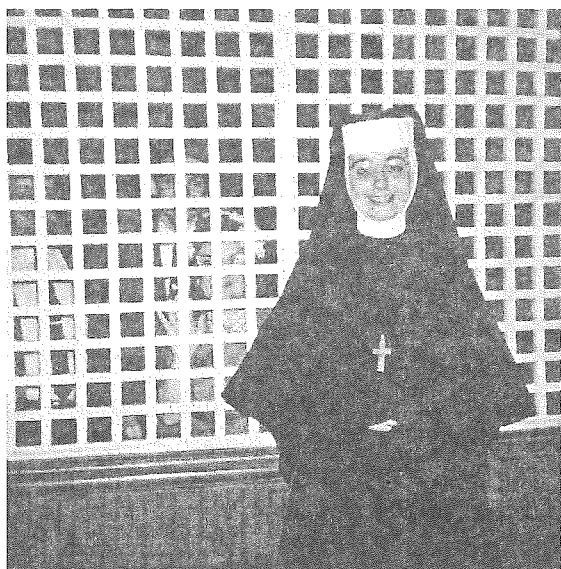
După ce am petrecut opt ani într-o școală catolică în care învățam pe de rost catehismul, acest manual de bază al romano-catolicismului, credeam cu tărie că o familie în care un fiu sau o fiică deveneau un preot sau o călugăriță primeau favoarea și binecuvîntările speciale ale lui Dumnezeu. În adolescență, am luat deci hotărîrea de a deveni călugăriță de îndată ce voi putea fi destul de mare pentru a putea pleca de acasă. Așa s-a făcut că, în ziua cînd am împlinit 21 de ani, în 1954, am intrat la mănăstire contra voinței părinților mei. În pofida împotrivirii lor vehemente, mi-am urmat convingerea personală.

Deși părăsirea părinților îmi rupea inima, mă consolam la gîndul că făceam voia lui Dumnezeu aducînd acest sacrificiu pentru salvarea familiei mele și pentru cea a tuturor necatolicilor, pe care îi credeam sortiți iadului.

Viața la mănăstire

La început, singurătatea, frumusețea arhitecturală și liniștea din mănăstire mă umpleau de admirație. Am învățat să fac penitență, de exemplu dormind

* Potrivit unei „revelații“ date de apariția „Fecioarei Maria“ la Fatima în 1917, „numeroase suflete ajung în iad, căci nimeni nu se roagă, nici nu face sacrificii pentru ele“. Rugăciunile și suferințele călugărițelor sunt considerate a contribui la reparația, într-o anumită măsură, a efectelor păcatului, și ele se vor „o participare la lucrarea de salvare a lui Iesus“ (cf. *Catehismul catolic*, § 1521) – n.ed.

Încep cu respect și admirație

membrile îmi tremurau afît de tare, că numai Valium-ul* reușea să mă liniștească. Dar medicamentele pe care le luam mă abrutizau și îmi luau capacitatea de a gândi și a raționa.

Dorința mea de a-L cunoaște pe Dumnezeu

Doream în așa măsură să fiu sigură că Dumnezeu mă iubea și aveam o asemenea dorință de a-L cunoaște, că am început să citesc scrierile misticilor.** Ei afirmă că se poate ajunge la unirea cu Dumnezeu, la dobîndirea unei cunoașteri supranaturale a Persoanei Sale și la atingerea în felul acesta a unei sfințenii perfecte. Închizîndu-mă în acest mod de a vedea lucrurile, atribuiam un caracter supranatural nu numai lui Iesus și Bibliei, ci și tuturor faptelor și gesturilor vieții mele religioase. Puțin cîte puțin, mi-am pierdut capacitatea de a raționa și de a face față realității, căci era prea dureros pentru mine să privesc în față această realitate.

* Diazepam, medicament anxiolitic, liniștitor – n.tr.

** Persoane care, catolice sau nu, caută prin diverse practici și discipline spirituale să atingă o stare de unire cu Dumnezeu, fără să apeleze exclusiv la medierea făcută de Iesus Cristos – n.ed.

pe o scîndură, proșternîndu-mă pe sol la intrarea în sala de mese ca act de umilință și biciuindu-mă „pentru a potoli mînia lui Dumnezeu“. Pentru mine, Dumnezeu era inaccesibil și pedepsea fără să manifeste vreodată iubire. Îmi era neîncetat teamă de El.

Apoi, cu trecerea anilor, am început să resimt un gol imens în inimă și m-am cufundat în disperare. Deprimată, plîngeam fără oprire; eram plină de mînie contra autorității și detestam regulile și obicei-

O rugăciune ascultată

Cum disperarea și deprimarea mea persistau, am strigat la Dumnezeu. În grația și îndurarea Sa, El a auzit rugăciunile mele. În 1975, unul dintre verii mei îndepărtați, convertit la credința biblică, a adus la mănăstire un evanghelist care era în trecere prin New York. Acest om trebuia să țină o întrunire în aer liber pentru o parohie catolică vecină. Mi s-a dat voie să asist, astfel că, pentru prima dată, am auzit adevărata evanghelie. Ce veste bună era ea pentru mine! Am aflat că Iesus a murit pentru păcatele mele trecute, prezente și viitoare. M-am pocăit deci de păcatele mele și L-am acceptat ca Salvatorul și Domnul meu, potrivit acestui verset din Ioan 3:16: „Căci Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă“. Atunci a dat El viața spiritului meu, care era mort. Era începutul unei relații personale cu Domnul. Acesta este într-adevăr darul lui Dumnezeu dat celor care își pun încrederea în El: „Căci prin grație ați fost salvați, prin intermediul credinței. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se glorifice nimeni“ (Efeseni 2:8-9). Cît de important este să știm că trebuie să credem și să ne încredem în mod *personal* în Iesus!

Dacă Îl mărturisești cu gura ta pe Domnul Iesus și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți, vei fi salvat. *Romani 10:9*

Vindecată de Cuvînt

După ce L-am primit pe Cristos ca Salvator și Domn, am început să citesc Biblia și să-mi adresez rugăciunile direct lui Dumnezeu. În 1977 am părăsit mănăstirea. De atunci, numai Cuvîntul lui Dumnezeu a fost pentru mine autoritatea supremă. Eram convinsă că toate lucrurile trebuie evaluate în lumina lui. Dar acesta nu era decît un început. Căci încă nu realizasem ravagiile pe care învățăturile și convingerile greșite ale catolicismului le făcuseră în corpul și gîndurile mele.

Printr-o prietenă, am putut face cunoștință cu o altă creștină, și aceasta m-a ajutat să înțeleg că punerea în practică a Cuvîntului lui Dumnezeu conduce la sănătatea corpului și spiritului. Într-adevăr, datorită nașterii din nou, este posibil să avem gîndul lui Cristos. Drumul meu n-a fost ușor, dar a fost plin de iubirea lui Dumnezeu și de binecuvîntările Sale.

Domnul este fidel zi de zi

Fidelitatea lui Dumnezeu

Domnul mi-a dovedit fidelitatea Sa, după promisiunile din Cuvîntul Său. El a promis să-mi „înlocuiască anii pe care i-a mîncat lăcusta“ (Ioel 2:25) și mi-a permis să încep o viață nouă, plină de bucurie și pace interioară adevărată, o viață pe care lumea și religia nu sunt în stare s-o dea.

Dorița și rugăciunea mea este de a putea împărtăși iubirea și bunătatea Domnului cu toți cei care vor să asculte. Mi-ar plăcea să le spun că Dumnezeu are un plan cu viața fiecăruia dintre noi și că El îl împlinește cu fidelitate dacă acceptăm salvarea Sa prin credința în Iesus, Fiul Său.

Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, pe care urechea nu le-a auzit și care n-au intrat în inima omului, așa sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc.

1. Corinteni 2:9

Jacqueline Kassar

Jacqueline Kassar trăiește în Statele Unite.

Adresa ei: 9000 Shore Road, Apt. 14T-E Building, Brooklyn, NY 11209-5445, Statele Unite.